

BAS Mijqum 4
Classical רכה
5780

הזמן הרב משה ואלהם כל עתיד

עתיד

בשלה

אמונת

האור, או באמצע התפלה או עכ"פ בסופה, והצלחתו של בר ישראל היא שזוכה להודות להשי"ת והקב"ה עושה עמנו ניסים ונפלאות בכל יום תמיד כדי שנוכל להודות לו, והראשונים פירשו מה שאנו אומרים על שאנו מודים לך ברוך א' ההודאות, שע"ז גופא שאנו זוכים להודות להקב"ה על זה אנו מברכים.

ובהגיע ט"ו בשבט, האילנות אשר היו כמתים בזמן החורף והיי' מכוסים בתכריכים לבנים, עתה הם קמים לתחי' והשרף עולה כבאלן ומחדשים חיותם ורעננותם, ואז אנו לוקחים הפירות הם דוגמא לאדם שהוא עץ השדה, ולכלל ישראל אשר הם כרמו של הקב"ה ונטעי שעשועיו, ומברכים עליהם כפה"ע ואח"כ מברכים שהחינו, שמודים להשי"ת על חיותם של כלל ישראל, אשר בט"ו בשבט כבר מתחילים השלשים יום לפני פורים ופורים מתחילים הלי' יום לפני הפסח, ואז מתחילים ימי ההכנה למ"ת אשר אז שמעו העם קול אלוקים מדבר מתוך האש ויחי, ואמר הרה"ק מצאנו ז"ל שמט"ו בשבט עד שבועות אין עוברים ב' שבועות בלא יו"ט וזהו ההכנה של שבת שירה לפני ט"ו בשבט, שמתנערים ישראל מהעפרורית ומתעוררים בחיות ושמחה לשיר ולזמר להשי"ת.

ויעזור השי"ת שזוכה בימים המאירים האלה לתקן כל המוטל עלינו בימי השוככים, ויטע הקב"ה את נטעיו בהר נחלתו כמ"ש תביאמו ותטעמו בהר נחלתך כב"א.

"אז ישיר משה ובני ישראל וגו'". אמרו בזוה"ק פרשה זו (דף נד:)- שכל מי שאומר שירה בעוה"ז זוכה לאמרה לעוה"ב. ובשירה זו נכלל כל העבר וההווה והעתיד. וברש"י כתב מכאן לתחה"מ מן התורה. ואם ילפינן מהכא לתחה"מ, הרי שכאן מושרש הכח של תחה"מ.

ומזה הטעם חל ט"ו בשבט בשבוע של פ' בשלה, כי ט"ו בשבט הוא גם ענין של תחה"מ, כי אז

והחת"ס כתב לתרץ, מה שעמדנו לעיל דמה שייך לומר לישראל בעת צרתם את הלאו של לא תוסיפו, וז"ל בתורת משה שם, דהנה י"ל למה סבב הקב"ה שיטבעו המצריים בים סוף ולא הטביעם במצרים בנילוס מדה כנגד מדה ובמקום המשפט שם הרשע, וע"י גילוס חטאו שזרקו בניהם ליאור ושם היה כראוי לענשם. ונראה ליישב על פי מה דתנן הרואה מעברות הירדן צריך לברך ברוך שעשה נס לאבותינו במקום הזה (ברכות מתני' פ"ט), ורצון השי"ת היה שיהיה הנס במקום שיוכלו ישראל לבוא שם כדי שיעלה הנס לפניהם לזכרון בימים הבאים ויכירו חסדי ד' אשר עשה נסים ונפלאות להם ויודו ויברכו לד' על ככה. ולארץ מצרים צוה ד' לא תוסיפון לשוב בדרך הזה עוד, ולא יוכלו לראות טביעתם בנילוס מקום שנעשה להם הנס שבקע להם את המים ולברך על ככה, ולכן ענשם בים סוף שהוא חוץ לארץ מצרים כי לשם מותרין בני ישראל לשוב ויכולין לברך את ד', ולכן אמר להם ל"ת של שיבת מצרים. והנה ישראל חשבו אם תכלית ביאת ים סוף כדי לנער פרעה וחילו בו לשלם להם מדה במדה הלא ראוי היה לטבעם בנילוס במצרים אלא חטאם גורם שירדפו מצרים אחרי' ושיגו אותם להשיבם למצרים וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ד', והשיב להם משה ע"ז התיצבו וראו וכו' אשר יעשה לכם היום, דעושה השי"ת לכם היום לאחר שיצאתם מגבול מצרים כי כאשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו, אין אתם רשאים לראותם עד עולם וד' ילחם לכם ואתם תחרישון בתמי' פי' תחרישון מלברך ולהודות לד' וזה אינו נכון, רק תברכו ותספרו נפלאותיו ותודו לד' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ותברכו על ישועת ד' תמיד. עכ"ל"ק.

והשירה יש בה צורך לנשמה הישראלית כדוגמת הגוף שלצורך קיומו, נצרך הוא למאכל ומשתה, כמו"כ הנשמה נצרכת למזונה שהיא ההודאה והשירה והתפלה לד', ומאלו הדברים היא מתענגת, ומי שעדיין לא אבד הרגש נשמתו ולא נפסק ממנו הקשר לנשמתו ע"י עונותיו יכול הוא להרגיש בתענוג הנשמה, ואם אינו מרגיש צריך להתייגע בתפלתו ברוב יגיעה, ואז מובטח הוא שיבוא ע"י לידי הרגש

ג מחיותם הרי ווסף להם חיות ורפוא לישראל, ורא לישראל את רים מתים, וע"י ור חכו"ל מכאן ל נעשה ההיפך מתה רבה שזהו י' היא בבחינת י' שכי בירושלמי י' ש פסול משום ומד איש ישראל אומר עמו הלל, שירה יחד עם שמחתם לפני ד' יבש ומת נפסל ל ושמחה שהיא תורה שהיא ג"כ יד' צריכה להיות ח. בדברי תלמוד ין בה חיות והיא (סנהדרין קז:) על זה ולחון. ורמזו וגה בלא שמחה ינן שדברי תורה ית, ומכל תיבה מורדו לשם יתור. וכן בין שפתים ו ישראל לנשקם ואג אשר לא שם ורץ, כי לא היתה פה, ותורה כוז ה.

ג לומר בתפילה י' בשמחה רבה ורפוא לישראל מ ואמרו השירה החיות, ובלא זה אה שירה.